

οί μεγάλοι δολοφόνοι πού τὰ χέρια τους στάζανε αίμα ; Τους ἐμπόδισε αὐτὸ νὰ σφάζουνε, νὰ κάψουνε, νὰ πνίξουνε, νὰ βουτήξουνε στὴ δυστυχία τὸν κόσμο ;

Κ' ἔπειτα. Τῇ στιγμῇ πού οἱ λαοὶ σηκώνονται γιὰ νὰ ἐπιβάλλουνε τὶς χριστιανικὲς ἰδέες τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἰσότητος, πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνετε πόσο τὸ ράσσο γίνεται ἀντιπαθητικὸ παίρνοντας τὸ μέρος τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλευτῶν ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμίζετε πάντα στοὺς λαοὺς τὴν πικρὴ ἀλήθεια πῶς τὸ ράσσο σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες στάθηκε ἀντίμαχο σὲ κάθε ἀπελευθερωτικὸ κίνημα πού ζήτησε νάνεβάσῃ τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς ;

Δημιουργήθηκε, σήμερα μάλιστα, τόση δυστυχία στὸν κόσμο πού ὁ προορισμὸς τοῦ κλήρου, πού ἐννοεῖ τὴν ἀποστολὴ του, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος παρὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχισμένους, νὰ γλυκάνῃ τὴν πίκρα τῆς ζωῆς, νὰ ὑψώσῃ τὴ συνείδηση πρὸς ἓνα φωτεινότερο ἰδανικό. Σεῖς ἔρχεστε καὶ ζητᾶτε νὰ φανατίσετε, νὰ συδαυλίσετε τὴ φωτιά. Ἡ φωνή σας ἀντηχεῖ σὰν ἓνα φριχτὸ σάλπισμα Μεσαιωνικοῦ συναγερμού πού ζητάει νὰ σηκώσῃ τὰ πλήθη. Μά, Δεσπότη μου, δὲ διδαχτήκατε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Βόλου πῶς οἱ Ἰδέες εἶναι ἀθάνατες ; Γιατί δὲ συλλογιέστε τὴ θέση σας τὴ στιγμῇ πού ὁ χεῖμαρρος τῆς λαϊκῆς ὀργῆς κατεβαίνοντάς θὰ σᾶς βρῇ μπροστά του, στὸ μανιασμένο διάβα του ; Ἐχετε τόσα ἄλλα καθήκοντα σήμερα. Ἀφῆστε τοὺς λαοὺς ἥσυχους νὰ ζητήσουνε μόνοι τὸ δίκιο τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Νά, ἡ ἀνοιξή γυρίζει, νά, τὸ χελιδόνι
Στὸν Παρθενώνα ξαναχίζει τὴ φωλιά του !
Μιστράλ

Πετοῦνε τ' ἀνοιξιὰτικα πουλιά στοῦ Παρθενώνα
τὶς ἀγρυπνεσ στοές
Καὶ δίχως κἄν ν' ἀγγίξουνε μιὰ δωρικὴ κολῶνα
Στὶς ρόδινες σκιές
Τοῦ δειλινοῦ ἀνεμίζονται καὶ χύνονται στ' ἀέρι
Σὰν τὶς σαῖτες πού πετάει μικροῦ παιδιοῦ τὸ χέρι.

Κύκλους κοντυλογράφουνε στ' ἀχνότρεμο ἀεράκι
Καὶ στὸ γλαυκὸ οὐρανὸ
Νὰ πᾶνε λὲς ψηλότερα ποθοῦν καὶ ἀπ' τὸ γεράκι
Πιὸ πέρα ἀπ' τὸν ἀχὸ
Ποῦ τρικυμίζει κάτου ἐκεῖ τὴν κοιμισμένη Ἀθήνα
Μὲ τραίνων καὶ αὐτοκίνητων σάλπιγγαν ἢ σειρήνα.

Μὰ πάλι γύρω πέτουνται στὰ ὀλόχρυσά συντρίμματα
Καὶ στοὺς ἀρχαίους ναοὺς
Μαῦρα καὶ ἄν εἶναι φέρουνε τοῦ δειλινοῦ κυλίσματα
Μενεξεδιὰ καὶ ἀνθοῦς,

Κι ἀκόμα ἐδῶ μὲ σεβασμὸ περνοῦν στὸν Παρθενώνα
Μὲ τὴν ἀνοιξή νὰ φέρουνε στὸ διάβα τοῦ χειμῶνα.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΗ

”Η ΠΟΜΠΗ“

Στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ, ἀνάμεσα σὶ ἄσπρα σπιτάκια, τραβάει μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα μιὰ παρᾶξενη συνοδεία.

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ λαὸ προχωρεῖ, θαδίζει πυκνὸ καὶ ἀργά, κουνιέται σὰν ἓνα μεγάλο κύμα. Μπροστὰ πηγαίνει ἓνα κακομοίρικο ἀλογάκι: διὰν σηκώνει τὸνα ἀπ' τὰ μπροστινὰ του πόδια, κουνάει τόσο κομικὰ τὸ κεφάλι του, πού θαρρεῖς πῶς τὸ στήμα του θάκουμπήσει σὲς σκόνες τοῦ δρόμου, καὶ διὰν τραβάει τὸ πεινὸ του πόδι, λὲς πού θὰ κᾶθίσει κατὰ γίς.

Στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ, πού τὸ σέρνει τἀλογάκι, εἶναι δεμένη μ' ἓνα σκοινὶ μιὰ μικρόσωμη, ὀλότελα γυνή, γυνάικα, σχεδὸν παιδί ἀκόμα. Περιπατεῖ ἀπ' τὸνα πλευρὸ τοῦ ἀμαξιοῦ μὲ παρᾶξενο βῆμα· τὸ κεφάλι τῆς μὲ κατὰμαυρα, πυκνὰ καὶ σουρμαδημένα μαλλιά εἶναι σιραμμένο πρὸς τὰ πλάτω καὶ γέρνει λίγο πρὸς τὰ πίσω γὰ μάτια τῆς, ὀρθάνοιχα, κοιτᾶζοντε μακριὰ καὶ πέρα μ' ἓνα ἡλίδιο βλέμμα... Τὸ κορμὶ τῆς εἶναι καταματωμένο, τὸ ἀριστερὸ ἀπ' τὰ ἐλαστικά, κοριτοίστικα στήθια τῆς εἶναι καταξοσκισμένο καὶ τρέχει αίμα... Μιὰ κόκκινη γραμμὴ σέρνεται στὴν κοιλιά τῆς καὶ τὸ ἀριστερὸ τῆς σκέλος, ἴσαμε κάτω, στὸ γόνατο· πέρα κάτω ἢ αἱματένια γραμμὴ εἶναι σκεπασμένη μὲ μιὰ σκοῦρα κροῦστα ἀπὸ σκόνῃ. Φαίνεται πῶς ἀπ' τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἔχει ξεγδαρθεῖ μιὰ μακριὰ στενὴ λουρίδα τοῦ πετοιοῦ τῆς, καὶ πῶς τῆς ἔχουν δείρει τὴν κοιλιά μὲ ξύλο, γιὰτὶ εἶναι φοβερὰ προσημένη καὶ κατὰμαυρη.

Τὰ χαριτωμένα καὶ μικρὰ πόδια τῆς μόλις καὶ ἀγγίζουν τὸ χώμα, ὀλάκερο τὸ σῶμα τῆς εἶναι κυρτωμένο καὶ τρεκλίζει πότε δῶ καὶ πότε κεῖ, ἔτσι πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ πῶς βαστιέται ἀκόμα αὐτὴ ἡ γυνάικα στὰ πόδια τῆς, πού καὶ αὐτὰ—ὅπως ὅλο τῆς τὸ κορμὶ—εἶναι καταματωμένα, καὶ πῶς δὲν πέφτει καταγίς νὰ σερθεῖ πίσω ἀπ' τὰμάξι στὸ δρόμο...

Ὅμως ἀπάνω σὶ ἀμάξι κάθεται ἓνας μεγαλόσωμος χωρικὸς μὲ μιὰ ἄσπρη μπλουζα, κ' ἓνα μαῦρο κοῦκο, πού ἀπὸ κάτω του προβάλλουν καὶ ξανθὲς μποῦκλες· στὸ ἓνα χέρι κρατᾶει τὰ γκέμια, στὸ ἄλλο τὸ κροῖτο, καὶ μιὰ μαστιγώνει τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου, καὶ μιὰ τὸ κορμὶ τῆς μικρόσωμης, ὀλότελα σχεδὸν παραμορφωμένης γυναικὸς. Τὰ μάτια τοῦ ξανθοῦ χωρικοῦ εἶναι πλημμυρισμένα μ' αίμα καὶ σπιθοβολοῦνε ἀπὸ χαρὰ καὶ μοχηρία. Τὰ μαλλιά του δείχνουν ἀκόμα πιὸ πράσινα τὰ πρασινωπά του μάτια. Τ' ἀνασκουμπωμένο του μανίκι ξεσκεπάζουν καὶ δυνατὰ, κρεστωμένα τριχωτὰ μπράτσια, στὸ στήμα του εἶναι ἀνοιχτὸ καὶ γεμάτο κοφτερά, κίτρινὰ δόντια. Κάθε τόσο γωνάζει ὁ χωρικὸς μὲ βραχνὴ φωνή:

«Νά... στρίγγλα! ἄ! δά! Πάρε καὶ αὐτήν! Δὲν εἶναι ἔτσι, βρε παιδιά!»

Πίσω ἀπ' τὰμάξι καὶ τὴ γυνάικα θαδίζει ἓνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ λαὸ καὶ γωνάζει, οὐρλιάζει, γε-